

faa vilde det staa over for en absolut Umulighed. Det vilde selvfølgelig være en Begaaelighed for Ministeriet, at det kunde give Benge ud til de Ting, som det havde Øyst til, men det vilde være umuligt for det at følge en bestemt Praksis, fordi Landstinget saaledes det ene Aar underkender alt, som det vedtager det andet Aar. Man vil finde, at det ene Aar siger Landstinget, at den Overstridelse, som der er Tale om, er kun en gradvis Forøgelse af et bevilget Beløb, og en gradvis Overstridelse er der ingen Grund til at gøre til Genstand for Rigsdagsbeslutning, men det andet Aar siger Landstinget det stik modsatte, idet det nu hedder: Da vi her have en gradvis Forøgelse af en vis Størrelse, maa vi indstille den til ikke at passere, for det kan ikke gaa an, at Ministeriet saaledes vedbliver at give flere Benge ud, end det har Lov til. Naar vi komme til det næste Punkt paa Dagsordenen, skal jeg give Dem et morsomt lille Eksempel paa, hvorledes Forholdet kan være mellem, hvad Ministeriet bevilger sig selv, og hvad Ministeriet benytter. Med denne Udtalelse skal jeg tillade mig at anbefale Tinget at stemme for Flertallets Forslag.

Scharling: Jeg skal først over for den ærede Ordførers sidste Udtalelse bemærke, at det abstrakte Resume, som han gav af de Principper, som formentlig vare godkendte af Landstinget ved Vedtagelsen af de Beslutninger, som alt have fundet Sted for dette Tings Vedkommende, godtgør Rigtigheden af, hvad jeg før udtalte, nemlig at Principperne ere saa sammenknyttede med de faktiskste Forhold og de Omstændigheder, hvorunder de paagældende Spørgsmaal ere fremtraadte, at man vilde gøre meget urigtigt i at se bort fra disse faktiskste Forhold og opstille det nøgne abstrakte Princip. Det fremgaar ogsaa meget bestemt af, hvad den ærede Ordfører selv sagde, idet det samme Princip, som den ærede Ordfører for det ene Aars Vedkommende vilde ulede af Landstingets Vedtagelse, er Landstinget selv gaaet imod det næste Aar, hvor det forelaa under andre faktiskste Forhold. Jeg er da ogsaa ganske sikker paa, at dersom den Biste, paa 12 Principper, som den ærede Ordfører oplæste, blev præsenteret det andet Ting, vilde det aldeles ikke godkende disse Principper. — Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning, som jeg vilde have gjort før, men som jeg glemte, nemlig med Hensyn til Betegnelserne fra Statsrevisorernes Side. Det vilde ganske vist næppe være heldigt, om man kom tilbage til de 12 eller 20 Udtryk — jeg husker ikke, hvormange det var, eller for-

stellige Variationer paa Udtryk, som den ærede Ordfører oplyste, at man i tidligere Samlinger, i sundne Tider har brugt; men paa den anden Side vilde jeg anse det for ønskeligt, om man kunde faa et Udtryk liggende imellem de to, hvortil man nu efterhaanden har indskrænket sig: Passerer og Kan ikke-passere. Det forekommer mig nemlig, at der i og for sig kan være god Grund til at udtale et: Passerer overalt, hvor der har fundet en større Overstridelse af en Bevilling Sted. „Passerer“ er saa kun Rigsdagens Efterbevilling. Ordet „Passerer“ har efterhaanden i Tidens Løb faaet en Bibetydning, der hæfter ved det lige som en Bismag af Kritik, en mer eller mindre let Misbilligelse, og man vil derfor ogsaa finde, at de fleste Ministre, naar Statsrevisorernes Betænkning har været til Behandling, have protesteret mod Anvendelsen af dette Udtryk „Passerer“, naar de mente, at den paagældende Udgift havde været fuldt ud berettiget og fuldt ud forsvaerlig. Det vilde vistnok være ret hensigtsmæssigt, om man havde et Udtryk, som betegnede og vidstes at betegne kun dette, at der faktisk har fundet en Overstridelse af en Bevilling Sted, men at Rigsdagen godkender den, og dernæst en anden Betegnelse, som man kunde anvende, hvor man ikke fandt Anledning til at nægte Decharge, men dog vilde udtale en vis Kritik af den Fremgangsmaade, Regeringen havde fulgt. Jeg tror, at det vilde være ret heldigt, om der nu uddannede sig en Praksis i den Retning.

Ordføreren (Oscar Hansen): Jeg maa rigtignok betone, idet jeg henholder mig til mine tidligere Udtalelser om, at et enkelt Ting ikke vilde kunne foranledige Forandring i Revisionsbestemmelserne, at der var intet til Hinder for, hvis Landstinget skulde ønske det, at en saadan Mulighed som den, det ærede Mindretal antydede, kunde komme frem til Drøftelse, men jeg maa rigtignok ogsaa betone, at det ikke kan nytte, at det kommer frem ensidig fra et enkelt Ting. Der maa være Enighed derom, begge Udvalg maa dog være enige om at tilraade Tingene det, inden man saaledes kommer offentlig frem dermed. Jeg skal derfor vedblivende beklage, at Landstinget her har brudt med Rigsdagens Coutume paa dette Punkt. Men jeg tror at kunne vide fra paalidelig Kilde, at det ikke er stet, fordi man ikke vidste, at det hidtil havde været Coutume, at begge Udvalgene vare enige, før man foretog nogen Forandring. Naar det ærede Mindretal dernæst med Hensyn til Landstingets meget uensartede Principper